

Sygn. akt III CSK 162/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Z. R. i S. R.
przy uczestnictwie T. S.A. w K. i Skarbu Państwa - Starosty Suskiego
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt II Ca 2089/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 270 zł (dwieście
siedemdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie - w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości - oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 25 czerwca 2014 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni art. 153 k.c., występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

„Zagadnienie” prawne wskazane jako przyczyna kasacyjna nie ma takiego charakteru, jaki jest wymagany w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.; w istocie, pod pozorem zagadnienia prawnego sformułowano zarzuty naruszenia prawa procesowego. Dotyczą one zresztą ustaleń i oceny dowodów, a podnoszenie takich zarzutów jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Brak także argumentów wykazujących, że skarga jest oczywiście uzasadniona, w znaczeniu, jakie temu pojęciu przypisuje utrwalona judykatura Sądu Najwyższego. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).